

Arrest

nr. 188 049 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2016 diende verzoeker een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 januari 2017 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 27.07.2016 werd ingediend door:

Naam: K. Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 06.04.1981

Geboorteplaats: B. B.

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn schoonbroer B., M., van Nederlandse nationaliteit (rr...) overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van deze aanvraag werden naast de verwantschapsdocumenten volgende documenten voorgelegd:

- een aantal getuigenissen door derden dat betrokkene sinds 3 jaar bij het gezin van de referentiepersoon woont en ten laste is van het gezin*
- enveloppes op naam van betrokkene, op het adres van de referentiepersoon*
- getuigenis van de apotheker, alsook een bewijs dat mijnheer op 8.10.2015 iets aankocht bij die apotheker*
- samenstelling gezin van de referentiepersoon*
- 'certificat de charge de famille' dd. 4.07.2016 waarin staat dat de betrokkene voor het ogenblik ten laste is van de referentiepersoon*
- bewijs van het 2-malig overmaken van geld door de referentiepersoon of zijn echtgenote aan betrokkene nl. op 16.09.2011 twv 438 € en op 04.02.2013 twv 190 €. Alle andere bewijzen van het overmaken van geld betreffen andere bestemmingen.*
- bewijs van inkomen van de referentiepersoon (loonfiches, uitkeringsattest arbeidsongeschiktheid,*

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient betrokkene aan te tonen reeds ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden besloten. Wat betreft de verklaringen door derden, het betreft hier slechts verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, bovendien betreffen ze de situatie in België en niet deze in het land van herkomst. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontfen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde in België door illegaal/in precair verblijf te verblijven. Wat het certificaat, opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten, ook dit vormt geen bewijs van de situatie in het land van herkomst. Uit het certificaat blijkt namen expliciet dat de Marokkaanse autoriteiten er zich van bewust zijn dat betrokkene in België verblijft, alsook de referentiepersoon en stellen dat betrokkene heden ten laste is van de referentiepersoon. De Marokkaanse autoriteiten zijn uiteraard niet bevoegd om dit vast te stellen, dat is aan de Belgische autoriteiten bvb het ocmw.

Het 2-malig overmaken van geld aan betrokkene, toen hij nog in Marokko verbleef, is onvoldoende bewijs om te kunnen vaststellen dat betrokkene zelf onvermogen was en afhankelijk van de referentiepersoon, daartoe is de frequentie en het bedrag te gering, alsook heeft betrokkene geen bewijs van onvermogen overgemaakt. Uit het attest 'lien de parenté' blijkt alvast dat hij bij de Marokkaanse autoriteiten gekend is als arbeider. Op de ten lastename staat weliswaar dat hij 'geen beroep' heeft, maar zoals gezegd, getuigt dit attest eerder van de situatie in België en zijn de Marokkaanse autoriteiten niet bevoegd om daar uitspraken over te doen, daartoe kunnen zij onmogelijk over de nodige onafhankelijke informatie beschikken.

Kortom, betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/1, 2° niet genieten omdat hij ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Verder, overeenkomstig art. 47/1,2° is het ook mogelijk betrokkene verblijfsrecht te geven, voor zover hij zou kunnen aantonen deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Dit werd op geen enkele manier aangetoond. Betrokkene probeerde, door voorlegging van de getuigenissen, de gefrankeerde enveloppes, de gezinssamenstelling, de getuigenis van de apotheker, enz. aan te tonen dat hij reeds jarenlang deel uitmaakt van het gezin in België. De verklaringen op eer werden reeds eerder besproken. Verder, dat betrokkene als referentieadres in België, het adres van zijn zus gebruikte, wordt niet betwist. Dat wil echter niet zeggen dat hij daadwerkelijk bij hen inwoonde. Bovendien is het weinig relevant in het kader van deze aanvraag, overeenkomstig art. 47/1,2°, dient de gezamenlijke vestiging immers aangetoond te worden vanuit het land van herkomst. Het wetsartikel is immers in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-

burger te vrijwaren. Voor zover betrokkene dus eerder deel had uitgemaakt van het gezin van de EU-burger en de EU-burger in het kader van zijn vrij verkeer naar België wenste te komen, moest betrokkene de kans krijgen om mee te komen. Dit is hier niet het geval.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene blijkt geen ouder te zijn van minderjarige kinderen in België, toch niet voor zover wij weten. Verder blijkt nergens uit het dossier dat er enig medisch beletsel zou zijn, waardoor een bevel niet zou mogen worden afgeleverd. Wat betreft betrokkenes gezins- en familiale situatie. Uit voorgaande motivering blijkt dat de buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij, ook zonder nabijheid van zijn schoonbroer, een eigen gezinsleven kan opbouwen/hervatten in het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"Inzake de beslissing tot weigering van verblijf

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Machtsoverschrijding. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=N> L&mode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=3930161:

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd

„vergemakkelijk" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.i sf?text=&docid= 121041 &pageIndex=0&doc.1ang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=3930161>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus OP indirecte wijze „bij ricochet" beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechte en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaqim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. (...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste f...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te makert van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden

van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?".

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn schoonbroer en zus onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Verder is ook aangetoond dat verzoeker en zijn schoonbroer en zus in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn schoonbroer dat hij al drie jaar daadwerkelijk zijn adres heeft bij de referentiepersoon.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk dat het niet betwist wordt dat verzoeker het adres van zijn zus gebruikt als referentieadres in België. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken wil dit echter niet zeggen dat hij daadwerkelijk bij hen inwoonde. Dergelijke motivatie slaagt nergens op. Dit maakt het mogelijk om zelfs officiële documenten (zoals attest van woonst met historiek) naast zich neer te leggen. Om aan te tonen dat het adres meer is dan een referentieadres werden talrijke verklaringen van vrienden, burens en apotheker (een onafhankelijke getuigenis) en enveloppen op naam van verzoeker voorgelegd. De motivering is dan ook totaal onredelijk.

Bovendien heeft verzoeker bewijzen toegevoegd die aantonen dat hij al jaren ten laste is van de referentiepersoon. Zowel in het land van herkomst (Marokko) als in België. Deze stukken blijken niet als bewijs vermeld in de bestreden beslissing, terwijl die documenten wel degelijk in het dossier van de gemeente aanwezig zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar de geldtransacties op 16/09/2011 twv 439 € en op 04/02/2013 twv 190 €. Nochtans heeft verzoeker eveneens het bewijs geleverd dat in juli 2012 in totaal 90 000 dirham werd overgemaakt door de referentiepersoon naar verzoeker. Met dit bedrag kon verzoeker voorzien in zijn levensonderhoud.(zie stuk 3)

Voor zover als nodig voegt verzoeker in bijlage een kopie van het digitale dossier zoals dat naar DVZ Brussel werd verstuurd. (zie stuk 2)

Verwerende partij hield geen rekening met de geldtransacties in 2012. Dat nochtans de financiële ondersteuning van verzoeker door zijn schoonzoon en zus voor elk redelijk denkend mens bewezen is daar er bewijzen voorliggen van financiële ondersteuning in 2011, 2012 en 2013. Sinds 2013 woont verzoeker in België bij de referentiepersoon.

Gedaagde gaat in haar motivering onredelijk en onzorgvuldig te werk. De geldstortingen van 2011 en 2013 worden in een concessieve bijzin weggemoffeld, de geldstortingen van 90 000 Dirham wordt zelfs niet vermeld, terwijl andere officiële attesten en verklaringen op eer onredelijk kritisch worden bejegend en in twijfel getrokken.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, in de mate dat de voorgelegde bewijzen niet correct en zorgvuldig zijn overwogen bij het nemen van de beslissing.

Nauw verbonden met die zorgvuldigheidsplicht is er tevens een schending van de materiële motiveringsplicht:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen " (RvS 19 augustus 2016, nr. 235 644)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu meent verzoekster dat de redelijkheid zoek is in de bestreden beslissing: waar het al niet eenvoudig is om een negatief bewijs te leveren, legt verzoeker toch documenten voor waaruit blijkt dat hij ten laste was in 2011, 2012 en 2013 en sinds 2013 inwonende is bij de referentiepersoon.

De motivering van de bestreden beslissing is niet correct. Met bepaalde documenten werd totaal geen rekening gehouden, er werd zelfs niet naar verwezen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook een onzorgvuldige analyse gemaakt van belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier.

Verzoeker vraagt zich oprecht af wat het legitieme doel zou kunnen zijn van het opwerpen van al deze obstakels door de Dienst Vreemdelingenzaken. De relevante bepalingen uit de Richtlijn en de wet lijken immers op zijn maat gemaakt te zijn

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtsoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.1. Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en eventuele machtsoverschrijding gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

§3 [...]"

Conform artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet moeten de documenten die aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst.

Verzoeker verwijst uitvoerig naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (C-83/11), dat artikel 3, lid 2, van de van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn) heeft geïnterpreteerd. Dit artikel werd omgezet in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de thans bestreden beslissing. Vervolgens gaat verzoeker in op de conclusie van de advocaat-generaal voorafgaand aan het voormelde arrest *Rahman* en de voorbereidende werken, met name de artikelsgewijze commentaar voorafgaandelijk aan de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53- 3239/001, 20-21). Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder in plaats van zijn gezinshereniging te vergemakkelijken, hetgeen de doelstelling is van de voormelde bepaling, zijn verblijf wenst te bemoeilijken. Hij meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgelegd om de nauwe band met zijn schoonbroer, zowel in Marokko als thans in België, aan te tonen.

Verzoeker voert in het bijzonder aan dat hij *“tallose van bewijzen voor[legde] van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België door zijn schoonbroer en zus onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.”* Concreet licht hij toe dat op 16 september 2011 438 euro werd overgemaakt en op 4 februari 2013 190 euro. Hij voert ook aan dat hij het bewijs leverde dat in juli 2012 90.000 euro werd overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker. Verzoeker betoogt dat hiermee geen rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het neerleggen van de bewijzen van het ten laste zijn:

- “- een aantal getuigenissen door derden dat betrokkene sinds 3 jaar bij het gezin van de referentiepersoon woont en ten laste is van het gezin*
- enveloppes op naam van betrokkene, op het adres van de referentiepersoon*
- getuigenis van de apotheker, alsook een bewijs dat mijnheer op 8.10.2015 iets aankocht bij die apotheker*
- samenstelling gezin van de referentiepersoon*
- ‘certificat de charge de famille’ dd. 4.07.2016 waarin staat dat de betrokkene voor het ogenblik ten laste is van de referentiepersoon*
- bewijs van het 2-malig overmaken van geld door de referentiepersoon of zijn echtgenote aan betrokkene nl. op 16.09.2011 twv 438 € en op 04.02.2013 twv 190 €. Alle andere bewijzen van het overmaken van geld betreffen andere bestemmingen.*
- bewijs van inkomen van de referentiepersoon (loonfiches, uitkeringsattest arbeidsongeschiktheid,”*

In het administratief dossier, dat niet door de verwerende partij werd geïnventariseerd zoals nochtans vereist door artikel 7 van het Procedurereglement RvV en derhalve niet kan worden nagekeken op volledigheid, bevindt zich een afschrift van een rekeninguittreksel van de ‘Attijariwafa Bank’, waaruit blijkt dat wel degelijk de overschrijving, op 17 juli 2012, van 90.000 Marokkaanse dirham aan verzoeker (in twee schijven van respectievelijk 40.000 en 50.000 dirham) overgemaakt werd. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, draagt deze *“relevé de compte bancaire”* wel degelijk de naam van verzoeker, zodat het motief, dat de andere bewijzen andere bestemmingen betreffen, niet dienstig is.

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het begrip *“ten laste zijn”* en betoogt zij dat dit noodzakelijk betrekking heeft op de situatie in het land van herkomst. Verder herhaalt zij de motieven van de bestreden beslissing en betoogt zij opnieuw dat de bewijzen van het ten laste komen van de referentiepersoon na verzoekers komst naar België niet in aanmerking komt.

Specifiek met betrekking tot de geldtransfer van 90.000 dirham in 2012 betoogt de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt tot slot dat geen rekening werd gehouden met de geldtransfer uitgaande van de referentiepersoon en gericht aan verzoeker die in juli 2012 zou hebben plaatsgevonden.

Terwijl hij er met de verwijzing naar die éénmalige geldtransfer niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het gegeven dat niet twee maal, doch in totaal drie maal in een periode van drie jaar (2011-2013) geld werd overgemaakt aan verzoeker, toen hij nog in Marokko verbleef, doet geen afbreuk aan het motief dat dit een onvoldoende bewijs betreft om te kunnen vaststellen dat verzoeker zelf onvermogen was en afhankelijk was van de referentiepersoon. De frequentie en het bedrag zijn te gering.

Verzoeker ontkent niet dat de frequentie en het bedrag van de driemaalige overschrijvingen te gering zijn om te kunnen besluiten tot een situatie van afhankelijkheid, zodat hij er niet in slaagt de motieven te weerleggen.

Bovendien gaat verzoeker er tevens aan voorbij dat in dit kader ook wordt gemotiveerd dat hij geen bewijs van onvermogen heeft overgemaakt, wat hij geenszins betwist, zodat zijn kritiek gericht één van de motieven van de bestreden beslissing, hoe dan ook niet tot de nietigverklaring ervan kan leiden.”

De verwerende partij ontkent aldus niet dat er een bewijs van overmaken van 90.000 dirham werd overgemaakt met betrekking tot 2012, doch stelt dat dit geen afbreuk doet aan het motief dat dit een onvoldoende bewijs is om te kunnen vaststellen dat verzoeker zelf onvermogen was. Daargelaten of ernstig kan worden volgehouden dat, rekening houdend met het gemiddeld jaarinkomen in Marokko, een bedrag van 90.000 dirham “te gering” is, geeft de verwerende partij in de nota in wezen een *post-factum* motivering met betrekking tot dit stuk.

Er wordt door de verwerende partij niet betwist dat verzoeker wel degelijk stukken neerlegde met betrekking tot het overmaken door de referentiepersoon van 90.000 dirham aan verzoeker in Marokko. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat dit stuk werd beoordeeld. Aldus blijkt niet uit de bestreden beslissing dat met deze stukken rekening werd gehouden. De bewering in de nota met opmerkingen dat “het bedrag van de driemaalige overschrijvingen te gering zijn om te kunnen besluiten tot een situatie van afhankelijkheid”, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De Raad is immers niet bevoegd om zelf zijn beoordeling van deze stukken in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Ook waar de verwerende partij nog beweert dat verzoeker geen bewijs van onvermogen heeft neergelegd, is niet dienstig. Het motief dat verzoeker “alook [geen bewijs van onvermogen heeft] overgemaakt”, is bijkomend en staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij er toe gehouden is alle bewijsstukken, met betrekking tot het ten laste zijn, te beoordelen.

De verzoekende partij maakt aldus aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet heeft rekening gehouden met alle elementen van de zaak, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT